

UZASADNIENIE

Na wstępie niniejszego uzasadnienia należy podnieść, iż przepis art. 99a § 1 k.p.k. wskazuje na konieczność sporządzenia uzasadnienia m.in. wyroku sądu odwoławczego na formularzu według ustalonego wzoru. Wzór ten zaś jest ustalony rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U.2019.2349). Jednak, w ocenie Sądu Apelacyjnego, w realiach niniejszego postępowania odwoławczego sporządzenie uzasadnienia na takim formularzu jest znacznie utrudnione. Wynika to bowiem z samej obszerności materii (ilości zarzucanych i przypisanych poszczególnych oskarżonym czynów) będącej przedmiotem niniejszego postępowania, jak i ilości oraz rodzajów zarzutów apelacyjnych, do których wzór formularza nie przewiduje właściwego do zakreslenia ustosunkowania się (wzór ten przewiduje tylko takie sformułowania jak: zasadny, częściowo zasadny, niezasadny, ale już nie widzi sformułowań zakreślonych przepisem art. 436 k.p.k.), a także okoliczności wziętych pod uwagę z urzędu w toku niniejszego postępowania. Ta zaś różnorodność czynów, jak i stawianych poszczególnym rozstrzygnięciom zarzutów apelacyjnych a także wynikających z nich problemów natury procesowej, jak i merytorycznej, niezbędnych do uwzględnienia przez Sąd odwoławczy, jak i ostateczny wyrok Sądu odwoławczego, uchylający w całości zaskarżony wyrok i przekazujący sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, skłaniają do wniosku, iż sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego na formularzu UK2 nie zagwarantuje stronom, domagającym się także uzasadnienia tego wyroku, prawa do rzetelnego procesu odwoławczego, a więc rzetelnego i konkretnego ustosunkowania się w toku postępowania do istotnych kwestii, które legły u podstaw wydania wyroku o charakterze kasatoryjnym a które winny znaleźć należyte i zrozumiałe odbicie w treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego. Należy przy tym nadmienić, iż formularz wymusza niejako powierzchowne dokonanie oceny zarówno dowodów, jak i zarzutów apelacyjnych, o czym świadczą zawarte w nim sformułowania sugerujące do zawarcia stanowiska sądu odwoławczego poprzez sięganie do równoważników zdań. Oczywiście takie uproszczone uzasadnianie wyroków jest pożądane w sprawach prostych, o niezłożonych konfiguracjach podmiotowych i przedmiotowych. W sytuacji jednak, gdy wyrok dotyczy znacznej złożoności sprawy pod wskazanymi aspektami, jak i temu rozstrzygnięciu stawiane są liczne zarzuty wymienione w katalogu określonym w art. 438 k.p.k. a także zachodzą podstawy do orzekania z różnych powodów z urzędu w stosunku do każdego z oskarżonych, których orzeczenia zostały zakwestionowane apelacjami, sporządzenie takiego uzasadnienia na wskazanym wyżej formularzu jest z jednej strony znacznie utrudnione, zaś z drugiej strony dla zapoznającego się z jego treścią może być niezrozumiałe, mając przy tym na uwadze szereg zawartych we wzorze formularza odnośników czy też powtórzeń. Poza tym, jak wspomniano, formularz uzasadnienia nie przewiduje sytuacji, jaka ma miejsce w niniejszym postępowaniu, tj. sytuacji, o której mowa w art. 436 k.p.k. To zaś oznacza, iż w niniejszej sprawie sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w formie formularzowej nie jest wskazane, gdyż naruszałoby to prawo strony do rzetelnego procesu w kontekście art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności w zw. z art. 91 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Należy bowiem zgodzić się z poglądem, iż „na gruncie prawa do rzetelnego procesu (w tym procesie odwoławczego), tak w ujęciu konwencyjnym (art. 6 ust. 1 EKPC), jak i w ujęciu standardu konstytucyjnego (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), jakość uzasadnienia wyroku jest istotnym elementem tego prawa. Wprowadzenie do systemu procesowego formularzy uzasadnień (art. 99a § 1 k.p.k.) i nakazanie obligatoryjnego z niego korzystania, jest bezspornie krokiem, który nie daje właściwego instrumentarium procesowego dla zrealizowania wskazanego powyżej standardu” (por. wyrok SN z dnia 11 sierpnia 2020 r., I KA 1/(...), OSNKW 2020/9-10/41; wyrok SN z dnia 19 stycznia 2022 r., I KA 13/21, LEX nr 3370653; wyrok SN z dnia 8 lutego 2022 r., I KK 51/21, LEX nr 3391516). Również dla samej przejrzystości, mając na uwadze ilość oskarżonych, stawianych zarzutów, jak i samych przypisanych oskarżonym czynów, zdecydowanie korzystniejsze jest sporządzenie uzasadnienia w wersji tradycyjnej, dzięki czemu uniknie się także zbędnych powtórzeń, wynikających z konieczności wypełniania poszczególnych rubryk formularza, mając na uwadze odnoszenie się do poszczególnych kwestii, do których w wersji tradycyjnej Sąd odwoławczy będzie mógł się odnieść łącznie. Wreszcie, dla zrozumienia istoty uchybień, które doprowadziły do wydania przez Sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego, niezbędne jest dosłowne przytoczenie całości zaskarżonego wyroku, do czego zdecydowanie bardziej nadaje się uzasadnienie tradycyjne, niż formularzowe.

W poniżej przytoczonej treści zaskarżonego wyroku cyfry arabskie oznaczają numer (punkt) orzeczenia części rozstrzygającej, zaś cyfry rzymskie oznaczają punkty, pod którymi przytoczono opisy czynów z aktu oskarżenia w części wstępnej tego wyroku.

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia (...) r. w sprawie o sygn. akt (...):

1.uznał oskarżonego D. D. (1) za winnego tego, że w okresie od (...) r., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru:

I. w dniu (...) r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), wbrew przepisom ustawy oraz w celu uzyskania korzyści majątkowej dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia na terenie N. środka odurzającego w postaci heroiny w ilości 47,13 grama, co stanowiło znaczną ilość, celem wprowadzenia jej do obrotu, którą ujawniono na trasie S3 w rejonie N.,

II. w nieustalonych dniach (...) r. w N. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. udzielił nie mniej niż dwukrotnie M. P. (1) środka odurzającego w postaci heroiny każdorazowo po 0,25 grama, osiągając korzyść majątkową 180 złotych,

III. w nieustalonych dniach (...) r. w N. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. udzielił nie mniej niż trzykrotnie P. J. środka odurzającego w postaci heroiny każdorazowo po 0,25 grama, osiągając korzyść majątkową 270 złotych,

IV. w okresie od (...) w N. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B. (1) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie W. S. środka odurzającego w postaci heroiny nie mniej niż 720 gram łącznie, osiągając korzyść majątkową 172800 złotych,

V. w okresie od (...) w N. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B. (1) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił nie mniej niż 90-krotnie P. F. środka odurzającego w postaci heroiny w ilościach po 0,2 i 0,4 gram, łącznie osiągając korzyść majątkową 4400 złotych,

VI. w okresie od (...) w N. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B. (1) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił nie mniej niż 65-krotnie P. J. środka odurzającego w postaci heroiny w ilościach po 0,25 gram, łącznie osiągając korzyść majątkową 14625 złotych,

VII. w okresie od (...) w N. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B. (1) wprowadził do obrotu nie mniej niż 50 gram, co stanowiło znaczną ilość, heroiny, poprzez przekazanie jej do sprzedaży detalicznej M. P. (1), łącznie osiągając korzyść majątkową 2500 złotych,

VIII. w okresie od (...) w N. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B. (1) wprowadził do obrotu nie mniej niż 350 gram, co stanowiło znaczną ilość, środka odurzającego w postaci heroiny poprzez przekazanie jej do sprzedaży detalicznej P. J., łącznie osiągając korzyść majątkową 126000 złotych,

IX. w (...) w N. woj. (...) udzielił D. M. i P. M. (1) środka psychotropowego w postaci meta amfetaminy w ilości po jednej porcji narkotyku dla każdego z nich,

X. w okresie od końca (...) w N. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B. (1), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił D. M. i P. M. (1) środka

psychotropowego z postaci metaamfetaminy, łącznie 300 gram, w cenie po 250 złotych za gram, osiągając korzyść majątkową 75000 złotych,

XI. od (...) w N. woj. (...) udzielił M. S. (1) środków odurzających, tj. ośmiokrotnie po porcji kokainy i dwukrotnie po porcji marihuany,

XII. okresie od (...) w N. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B. (1), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielili odpłatnie M. B. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, łącznie 80 gram, w cenie po 30 złotych za gram oraz 1 gram metaamfetaminy, osiągając korzyść majątkową 2400 złotych

i przy przyjęciu, że zachowania te stanowią jedno przestępstwo kwalifikowane z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich;

2.uznał oskarżonego D. D. (1) za winnego tego, że w okresie od (...) w N. woj. (...), założył i kierował wspólnie i w porozumieniu ze S. B. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, której celem było wprowadzanie do obrotu i odpłatne udzielanie środków odurzających i psychotropowych, określił sposób i zakres jej działania oraz komunikację, a także rozliczenia finansowego, jak również hierarchię i strukturę, wydając polecenia poszczególnym członkom grupy, wydając im do dalszej odsprzedaży środki odurzające i psychotropowe, rozliczając ich z tej działalności (**pkt XIII**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i art. 4 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. połączył oskarżonemu D. D. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone powyżej i wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. od dnia(...)

5.uniewinnił oskarżonego S. B. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku, tj. od popełnienia czynu z art. 13 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

6.uznał oskarżonego S. B. (1) winnego tego, że w okresie od (...) r. do (...) r., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru:

XV. w okresie od (...) r. do (...) r. w N. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. (1), uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie W. S. środka odurzającego w postaci heroiny nie mniej niż 720 gram łącznie, osiągając korzyść majątkową 172800 złotych,

XVI. w okresie od (...) w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie W. S. środka odurzającego w postaci heroiny nie mniej niż 200 gram łącznie, osiągając korzyść majątkową nie mniejszą niż 10000 złotych,

XVII. w okresie od (...) r. w N. woj. (...), uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. (1) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom

ustawy, udzielił nie mniej niż 90-krotnie P. F. środka odurzającego w postaci heroiny w ilościach po 0,2 i 0,4 gram, łącznie osiągając korzyść majątkową 4400 złotych,

XVIII. w okresie od (...) w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu nie mniej niż 250 gram, co stanowiło znaczną ilość, amfetaminy poprzez przekazanie jej do sprzedaży detalicznej M. W., łącznie osiągając korzyść majątkową 3000 złotych,

XIX. w okresie od (...) r. do (...) r. w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. (1) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił nie mniej niż 65-krotnie P. J. środka odurzającego w postaci heroiny w ilościach po 0,25 gram, łącznie osiągając korzyść majątkową 14625 złotych,

XX. w okresie od (...) r. do (...) r. w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. (1) wprowadził do obrotu nie mniej niż 50 gram, co stanowiło znaczną ilość, heroiny poprzez przekazanie jej do sprzedaży detalicznej M. P. (1), łącznie osiągając korzyść majątkową 25000 złotych,

XXI. w okresie od (...) r. do (...) r. w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. (1) wprowadził do obrotu nie mniej niż 350 gram, co stanowiło znaczną ilość, heroiny poprzez przekazanie jej do sprzedaży detalicznej P. J., łącznie osiągając korzyść majątkową 126000 złotych,

XXIII. w okresie od końca (...) r. do (...) r. w N. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. (1), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił D. M. i P. M. (1) środka psychotropowego z postaci metaamfetaminy, łącznie 300 gram, w cenie po 250 złotych za gram, osiągając korzyść majątkową 75000 złotych,

XXIV. okresie od (...) w N. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. (1) będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił odpłatnie M. B. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, łącznie 80 gram, w cenie po 30 złotych za gram oraz 1 gram metaamfetaminy, osiągając korzyść majątkową 2400 złotych,

i przy przyjęciu, że zachowania te stanowią jedno przestępstwo kwalifikowane za art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k., art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12§1 k.k. i art. 4§1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. i art. 11§3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, określając wysokość każdej stawki na 100 złotych;

7.uznał oskarżonego S. B. (1) za winnego tego, że w dniu (...) (...) r. w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, po uprzednim wtargnięciu do lokalu mieszkalnego, grożąc użyciem noża H. K., bijąc i kopiąc pokrzywdzoną po całym ciele a ponadto krępując jej ręce i nogi taśmą klejącą, doprowadzili w/w do stanu bezbronności, po czym dokonał zaboru pieniędzy w kwocie co najmniej 90.000 zł, biżuterii ze złota w postaci 4 pierścionków, 4 obrączek, 2 bransoletek, 4 łańcuszków, jednej bransolety ze srebra, telefonu komórkowego nieustalonej marki i wartości (**XXII**), tj. popełnienia przestępstwa

z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;

8.uznał oskarżonego S. B. (1) za winnego tego, że w dniu (...) r. w N. woj. (...) będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, przy użyciu przemocy w postaci uderzenia dwukrotnie dłonią w twarz wywierał wpływ na zeznania świadka M. W. w celu zmiany zeznań składanych przez nią w toku śledztwa (...) Prokuratury Rejonowej w N. (**XXV**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

9.uznał oskarżonego S. B. (1) za winnego tego, że w okresie od (...) r. do (...) r. w N. woj. (...), założył i kierował wspólnie i w porozumieniu z D. D. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, której celem było wprowadzanie do obrotu i odpłatne udzielanie środków odurzających i psychotropowych, określił sposób i zakres jej działania oraz komunikację, a także rozliczenia finansowego jak również hierarchię i strukturę, wydając polecenia poszczególnym członkom grupy, wydając im do dalszej odsprzedaży środki odurzające i psychotropowe, rozliczając ich z tej działalności (**XXVI**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i art. 4 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

10. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. połączył oskarżonemu S. B. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone powyżej i wymierzył mu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

11. na podstawie art. 63 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu S. B. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. od (...)

12.uznał oskarżonego M. P. (1) za winnego tego, że w okresie od (...) roku do (...) roku, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru:

XXVII. w dniu (...) r. działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. (1), wbrew przepisom ustawy oraz w celu uzyskania korzyści majątkowej dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia na terenie N. substancji psychotropowej w postaci heroiny w ilości 47,017 grama, co stanowiło znaczną ilość, celem wprowadzenia jej do obrotu, którą ujawniono na trasie S3 w rejonie N.,

XXVIII. w okresie od (...) w N. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił nie mniej niż 20-krotnie T. G. środka odurzającego w postaci heroiny w ilościach po 0,1 do 1 grama, łącznie 10 grama, osiągając korzyść majątkową 5000 złotych,

XIX. w okresie od (...) w N. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił nie mniej niż 3-krotnie W. D. środka odurzającego w postaci heroiny łącznie 12 grama, osiągając korzyść majątkową nie mniejszą niż 200 złotych,

XXXI. w okresie od (...) (...) w N. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił nie mniej niż 40-krotnie P. M. (2) środka odurzającego w postaci heroiny po 50 zł za porcję narkotyku w ilościach po 0,1 grama każda i oraz 3 porcje substancji psychotropowej w postaci amfetaminy po 5 gram każda w cenie 70 zł za porcję, osiągając łącznie korzyść majątkową nie mniejszą niż 2210 złotych,

XXXII. w okresie od (...) (...) w N. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił nie mniej niż 3-krotnie R. S. środka odurzającego w postaci heroiny, łącznie 1,5 grama, osiągając korzyść majątkową nie mniejszą niż 150 złotych,

XXXIII. w okresie od (...) (...) w N. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił nie mniej niż 5-krotnie R. R. i B. K. środka odurzającego w postaci heroiny po 0,1 grama, osiągając korzyść majątkową nie mniejszą niż 250 złotych

i przy przyjęciu, że zachowania te stanowią jedno przestępstwo kwalifikowane z art. 55 ust. 1 i 3 oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za przestępstwo to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich;

13.uznał oskarżonego M. P. (1) za winnego tego, że w okresie od co najmniej (...) r. do dnia (...) r. w N. woj. (...), działając z osobami o ustalonej tożsamości, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było wprowadzanie do obrotu i odpłatne udzielanie środków odurzających i psychotropowych, otrzymując od osób kierujących grupą środki odurzające i psychotropowe sprzedawał je i wprowadzał do obrotu celem uzyskania korzyści majątkowej dla siebie i innych członków grupy (**XXXIV**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

14.uznał oskarżonego M. P. (1) za winnego tego, że w dniu (...) (...) r. w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wtargnięciu do lokalu mieszkalnego, grożąc użyciem noża H. K., bijąc i kopiąc pokrzywdzoną po całym ciele a ponadto krępując jej ręce i nogi taśmą klejącą, doprowadzili w/w do stanu bezbronności, po czym dokonał zaboru pieniędzy w kwocie co najmniej 90.000 zł, biżuterii ze złota w postaci 4 pierścionków, 4 obrączek, 2 bransoletek, 4 łańcuszków, jednej bransolety ze srebra, telefonu komórkowego nieustalonej marki i wartości (**XXX**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności;

15. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone oskarżonemu M. P. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 8 lat;

16. na podstawie art. 63 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu M. P. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od (...)

17. uznał oskarżoną D. S. za winną tego, że w nieustalonych dniach (...) r., w N. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru:

L. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. (1) udzieliła nie mniej niż dwukrotnie M. P. (1) środka odurzającego w postaci heroiny każdorazowo po 0,25 gama, osiągając korzyść majątkową 180 złotych,

LI. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. (1) udzieliła nie mniej niż trzykrotnie P. J. środka odurzającego w postaci heroiny każdorazowo po 0,25 gama, osiągając korzyść majątkową 270 złotych

i przy przyjęciu, że zachowania te stanowią jedno przestępstwo kwalifikowane z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. za przestępstwo to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności,

18. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej D. S. warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby, oddając ją w tym czasie pod dozór kuratora;

19. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżoną o informowaniu sądu o okresie przebiegu próby;

(...).uznał oskarżonego Z. K. za winnego tego, że w dniu (...) (...) r. w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wtargnięciu do lokalu mieszkalnego, grożąc użyciem noża H. K., bijąc i kopiąc pokrzywdzoną po całym ciele a ponadto krępując jej ręce i nogi taśmą klejącą, doprowadził w/w do stanu bezbronności, powodując przy tym powstanie u pokrzywdzonej obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy, sińca policzka prawego, wybroczyn krwotocznych na twarzy, obrzęku wargi górnej, sińca grzbietu dłoni prawej, sińca okolicy nadgarstka prawego i lewego, zawału mięśnia sercowego mającego związek przyczynowy z przebytym pobiciem i stresem, obrażeń powodujących rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni, po czym dokonał zaboru pieniędzy w kwocie co najmniej 90.000 zł, biżuterii ze złota w postaci 4 pierścionków, 4 obrączek, 2 bransoletek, 4 łańcuszków, jednej bransolety ze srebra, telefonu komórkowego nieustalonej marki i wartości (**LII**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 lat pozbawienia wolności;

21. uznał oskarżonego S. B. (2) za winnego tego, że w dniu (...) (...) r. w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku, popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa, po uprzednim wtargnięciu do lokalu mieszkalnego, grożąc użyciem noża H. K., bijąc i kopiąc pokrzywdzoną po całym ciele a ponadto krępując jej ręce i nogi taśmą klejącą, doprowadzili w/w do stanu bezbronności, po czym dokonał zaboru pieniędzy w kwocie co najmniej 90.000 zł, biżuterii ze złota w postaci 4 pierścionków, 4 obrączek, 2 bransoletek, 4 łańcuszków, jednej bransolety ze srebra, telefonu komórkowego nieustalonej marki i wartości (**LIII**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności;

22. uznał oskarżonego P. J. za winnego tego, że w okresie od 1 (...) r. do (...) r. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru:

XXXV. w okresie od (...) (...) (...) w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie W. S. środka odurzającego w postaci heroiny nie mniej niż 95 gram łącznie, osiągając korzyść majątkową 47500 złotych,

XXXVI. w okresie od (...) w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił kilkakrotnie T. G. nie mniej niż 7 gram środka odurzającego w postaci heroiny łącznie osiągając korzyść majątkową 2800 złotych,

XXXVII. w okresie od (...) r. do (...) r. w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie M. S. (2) nie mniej niż 15 gram środka odurzającego w postaci heroiny łącznie osiągając korzyść majątkową 6000 złotych,

XXXVIII. w okresie od (...) w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie M. R. ps. (...) nie mniej niż 25 gram środka odurzającego w postaci heroiny po 400 zł za 1 gram, łącznie osiągając korzyść majątkową 12500 złotych,

XXXIX. w okresie od (...) w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie P. H. nie

mniej niż 10 gram środka odurzającego w postaci heroiny po 400 zł za 1 gram, łącznie osiągając korzyść majątkową 4000 złotych,

XL. w okresie od (...) w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie P. F. nie mniej niż (...) gram środka odurzającego w postaci heroiny otrzymując za 1 gram kwotę 400 zł i za 1 gram środka psychotropowego w postaci meta amfetaminy kwotę 250 złotych, łącznie osiągając korzyść majątkową 8250 złotych,

XLI. w okresie od (...) w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie M. G. nie mniej niż (...) gram środka odurzającego w postaci heroiny po 400 zł za 1 gram, łącznie osiągając korzyść majątkową 8000 złotych,

XLII. w okresie od (...) w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie P. S. nie mniej niż 30 gram środka odurzającego w postaci heroiny otrzymując za 1 gram kwotę 400 zł i 3 gramy środka psychotropowego w postaci meta amfetaminy za kwotę 250 złotych, łącznie osiągając korzyść majątkową 12750 złotych,

XLIII. w okresie od (...) w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił kilkakrotnie D. M. łącznie 1 gram środka psychotropowego w postaci meta amfetaminy w porcjach po 0,2 grama za łączną kwotę 250 złotych,

XLIV. w okresie od (...) r. do (...) r. w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie P. M. (1) nie mniej niż 5 gram środka odurzającego w postaci heroiny po 500zł za 1 gram, osiągając łącznie korzyść majątkową 2500 złotych,

XLV. w okresie od (...) r. w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie R. S. nie mniej niż 1 gram środka odurzającego w postaci heroiny porcjach po 0,1 grama, łącznie osiągając korzyść majątkową 500 złotych,

XLVI. w okresie od (...) w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie R. L. nie mniej niż 8 gram środka odurzającego w postaci po 0,1 grama heroiny porcjach, łącznie osiągając korzyść majątkową 4000 złotych,

XLVII. w okresie od (...) r. do (...) r. w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie A. K. nie mniej niż 10 gram środka odurzającego w postaci heroiny otrzymując za 1 gram kwotę 500 zł, łącznie osiągając korzyść majątkową 5000 złotych,

XLVIII. w okresie od (...) r. do (...) r. w N. woj. (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił wielokrotnie B. K. nie mniej niż 5 gram środka odurzającego w postaci heroiny otrzymując za 1 gram kwotę 500zł, łącznie osiągając korzyść majątkową 2500 złotych

i przy przyjęciu, że zachowania te stanowią jedno przestępstwo kwalifikowane z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. za przestępstwo to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

23.uznał oskarżonego P. J. za winnego tego, że w okresie od (...) r. do (...) r. w N. woj. (...), działając z osobami o ustalonej tożsamości, brał udział w zorganizowanej rupie przestępczej, której celem było wprowadzanie do obrotu i odpłatne udzielanie środków odurzających i psychotropowych, otrzymując od osób kierujących grupą środki odurzające i psychotropowe sprzedawał je i wprowadzał do obrotu celem uzyskania korzyści majątkowej dla siebie i innych członków grupy (**XLIX**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

24. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. połączył oskarżonemu P. J. kary jednostkowe wymierzone powyżej i wymierzył mu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności;

25. na podstawie art. 45 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowych osiągniętych z popełnionego przestępstwa w kwotach:

- wobec D. S. 225 zł,

- wobec P. J. 116.500 zł,

- wobec M. P. (1) 7810 zł,

- wobec D. D. (1) 199.087,50 zł,

- wobec S. B. (1) 211.862,50 zł;

26. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł od oskarżonych S. B. (1), M. P. (1), S. B. (2) i Z. K. solidarnie obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem z art. 280 § 2 k.k. poprzez zapłatę na rzecz H. K. kwoty 90000 zł;

27. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty.

Wyrok ten apelacjami zaskarżyli prokurator oraz obrońcy oskarżonych D. D. (1), S. B. (1), S. B. (2), M. P. (1), P. J. i Z. K..

Prokurator zaskarżył ten wyrok na niekorzyść oskarżonych D. D. (1), S. B. (1), M. P. (1) i P. J. w zakresie dotyczącym orzeczonych wobec tych oskarżonych kar, zarzucając mu:

- obrazę przepisów prawa materialnego, art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. poprzez nieuwzględnienie powyższych przepisów w podstawie wymiaru kary i niewymierzenie oskarżonemu D. D. (1), S. B. (1), M. P. (1) i P. J. kary pozbawienia wolności za zarzucane im przestępstwa wymienione w punktach 1, 6, 12 i 22 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia w sytuacji, gdy oskarżeni popełnili zarzucane im przestępstwa, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, co obligowało Sąd do wymierzenia kar powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia;

- rażąco niewspółmierność kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu D. D. (1) za ciąg przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. oraz za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. w sytuacji, gdy kierowana przez oskarżonego zorganizowana grupa przestępcza prowadziła długotrwałą i szeroko zakrojoną działalność mającą na celu obrót substancjami odurzającymi w znacznych ilościach, przynosząc dochody o znacznej wartości,

- rażąco niewspółmierność kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu P. J. za ciąg przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. oraz przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w sytuacji, gdy zorganizowana grupa przestępcza, w której oskarżony uczestniczył, prowadziła długotrwałą i szeroko zakrojoną działalność mającą na celu obrót substancjami odurzającymi w znacznych ilościach przynosząc dochody o znacznej wartości oraz fakt, że oskarżony był już karany i odpowiada w warunkach powrotu do przestępstwa

i w oparciu o te zarzuty **wniósł o:**

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie w podstawie wymiaru kary oskarżonych D. D. (1), S. B. (1), M. P. (1) oraz P. J. w zakresie czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przepisów art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i podwyższenie tych kar powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia,

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie D. D. (1) kary za ciąg przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. 4 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności,

- zmianę wyroku poprzez wymierzenie P. J. za przestępstwo wskazane w pkt 22 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności oraz wymierzenie kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego D. D. (1) (adw. P. M. (3)) **zaskarżył ten wyrok co do pkt 1, 2 i 3 części dyspozytywnej w całości, zarzucając** mu:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

- art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego D. D. (1) z dnia (...) r. w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu genetyki na okoliczność ustalenia po pierwsze profilu genetycznego M. P. (1), następnie czy w materiale dowodowym, w postaci folii zabezpieczonej podczas zatrzymania podejrzanego M. P. (1) znajduje się materiał genetyczny pochodzący od niego oraz po trzecie ustalenia czy materiał genetyczny pochodzący od M. P. (1) jest dominujący w badanej mieszaninie profili a jeśli tak to czy materiał genetyczny D. D. (1) mógł zostać naniesiony na zabezpieczony woreczek foliowy poprzez transfer wtórny, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia przysługującego oskarżonemu prawa do obrony oraz uznania winy i sprawstwa w zakresie czynu z pkt I części wstępnej wyroku w oparciu o niepełny materiał dowodowy,

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyrażającą się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego D. D. (1) w zakresie czynu opisanego w pkt I oraz XIII części wstępnej wyroku, co skutkowało uznaniem winy i sprawstwa oskarżonego, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie pozwala na przypisanie oskarżonemu zarzucanych mu aktem oskarżenia przestępstw,

- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niedokonanie przez Sąd I instancji w uzasadnieniu skarżonego wyroku rzeczowej analizy i oceny przeprowadzonych w toku niniejszego postępowania dowodów w postaci zeznań kluczowych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego D. D. (1) świadków, tj. W. S., P. F., D. M., P. M. (1), M. S. (1) oraz

M. B. (1), co w konsekwencji prowadzi do niemożności poznania w sposób pełny motywów wydanego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia i pozbawia oskarżonego i jego obrońcę możliwości ustosunkowania się do argumentacji Sądu I instancji, natomiast Sąd Odwoławczy, w sytuacji kontroli instancyjnej, brak możliwości przeanalizowania toku rozumowania Sądu I instancji;

2. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji sprawstwa oskarżonego D. D. (1) w zakresie czynów opisanych w pkt I i XIII części wstępnej wyroku, mimo że zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego D. D. (1) oraz wyjaśnień współoskarżonego M. P. (1) prowadzi do wniosku przeciwnego

i w oparciu o te zarzuty **wniósł o:**

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. D. (1) w zakresie czynów opisanych w pkt I i XIII części wstępnej wyroku,
- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie winy i sprawstwa oskarżonego D. D. (1) w zakresie czynów opisanych w pkt II do XII części wstępnej wyroku i przy przyjęciu, że działał on w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wymierzenie mu kary w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności,
- ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z. w zakresie czynu I części wstępnej wyroku.

Obrońca oskarżonego S. B. (1) (adw. P. M. (3)) **zaskarżył ten wyrok co do pkt 7, 9 i 10 części dyspozytywnej w całości, zarzucając** mu:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

- art. 170 § 3 k.p.k. poprzez pozostawienie bez rozpoznania wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego S. B. (1) złożonego na rozprawie w dniu (...)r. w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii fonoskopijnej na okoliczność ustalenia czy głos utrwalony w trakcie prowadzonej wobec oskarżonego kontroli operacyjnej jest rzeczywiście głosem oskarżonego S. B. (1),
- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyrażającą się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego S. B. (1) w zakresie czynu opisanego w pkt XXII oraz XXVI części wstępnej wyroku, co skutkowało uznaniem winy i sprawstwa oskarżonego, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie pozwala na przypisanie oskarżonemu zarzuczanych mu aktem oskarżenia przestępstw,
- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niedokonanie przez Sąd I instancji w uzasadnieniu skarżonego wyroku rzeczowej analizy i oceny przeprowadzonych w toku niniejszego postępowania dowodów w postaci zeznań kluczowych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego S. B. (1) świadków, tj. W. S., P. F., D. M., P. M. (1), M. S. (1), M. W. oraz M. B. (1), co w konsekwencji prowadzi do niemożności poznania w sposób pełny motywów wydanego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia i pozbawia oskarżonego i jego obrońcę możliwości ustosunkowania się do argumentacji Sądu I instancji, natomiast Sąd Odwoławczy, w sytuacji kontroli instancyjnej, brak możliwości przeanalizowania toku rozumowania Sądu I instancji;

2. w konsekwencji mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji sprawstwa oskarżonego S. B. (3) w zakresie czynów opisanych w pkt XXII i XXVI części wstępnej wyroku, mimo że zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wniosku przeciwnego

i w oparciu o te zarzuty **wniósł o:**

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. B. (1) w zakresie czynów opisanych w pkt XXII i XXVI części wstępnej wyroku,
- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z..

Obrońca oskarżonego S. B. (2) (adw. W. M.) **zaskarżył ten wyrok w odniesieniu do tego oskarżonego w całości, zarzucając** mu:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

- art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. i w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego S. B. (2) o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii na okoliczność identyfikacji głosów rozmówców zarejestrowanych na nagraniach rozmów telefonicznych uzyskanych z kontroli operacyjnej prowadzonej wobec oskarżonego B. (...) z dnia (...) (...) r., podczas gdy oskarżony konsekwentnie od początku trwającego postępowania kwestionował, iż głos utrwalony na nagraniu należy do niego a nadto wskazywał na wątpliwości co do jakości nagrania odsłuchiwanego podczas przesłuchania A. S. oraz D. H., które to wątpliwości nie zostały wyjaśnione z uwagi na brak możliwości uzyskania laptopa, na którym nagrania te były odtwarzane a nadto w sytuacji, gdy materiały z kontroli operacyjnej stanowiły wyłączny dowód winy oskarżonego S. B. (2), co w konsekwencji naruszyło gwarantowane mu prawo do obrony,

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyrażającą się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego S. B. (2), co skutkowało uznaniem winy i sprawstwa oskarżonego, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie pozwala na przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa;

2. w konsekwencji mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji winy i sprawstwa oskarżonego S. B. (2), mimo że zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wniosku przeciwnego;

3. ewentualnie, z ostrożności obrończej rażąca niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego S. B. (2) poprzez niedostateczne uwzględnienie okoliczności przedmiotowych oraz podmiotowych określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k.

i w oparciu o te zarzuty **wniósł o:**

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. B. (2) od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu,
- ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
- ewentualnie o zmianę tego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego M. P. (1) (adw. D. B.) **zaskarżył ten wyrok w całości, tj. w punktach od 12 do 15, 25-26, zarzucając** mu:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 i art. 2 § 2 k.p.k., które miały wpływ na treść orzeczenia i naruszenie przez Sąd swobodnej, kontrolowanej oceny całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów, poprzez poczynienie błędnych ustaleń stanu faktycznego, że oskarżony M. P. (1):

- wraz z D. D. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia na terenie N. heroiny, podczas gdy, jak wyjaśnił, narkotyki kupił tylko dla siebie w S. a brak jest dowodów temu przeczących,
- udzielił T. G. heroiny w ilości 10 gram, podczas gdy świadek nie potrafił sprecyzować okoliczności ich nabycia, w szczególności, że w okresie, o którym opowiadał M. P. (1) przebywał na terenie W.,
- dokonał rozboju na H. K., która go nie rozpoznała i opisała, że dokonał tego inny mężczyzna i kobieta, dowody weryfikujące z badań DNA i linii papilarnych wykluczyły obecność oskarżonego w miejscu zdarzenia, z kolei świadek K. jedynie relacjonował o zdarzeniu z opowieści a które są często sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonej,
- udzielił P. M. (2) 40-krotnie środków odurzających, podczas gdy miał tego dokonać jedynie 10-krotnie,
- udzielił R. S. 1,5 grama narkotyków, podczas gdy nawet go nie zna i nie miał mu jak udzielić narkotyków,
- udzielił 5-krotnie heroiny R. R. i B. K., podczas gdy dokonał tego jedynie jeden raz B. K.,
- brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o nieustalonym składzie, stosunku zależności i podrzędności, organizacji, pomimo nie ustalenia sposobu rozliczania się jej członków, świadomości istnienia grupy wśród jej członków;

2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 145 k.p.k. w zw. z art. 237a k.p.k., które miały wpływ na treść orzeczenia, poprzez uznanie za pełnowartościowe dowody stenogramy k. 376h verte (...) verte a dotyczące przestępstwa rozboju, podczas gdy w aktach nie znajdują się pliki źródłowe, nagrania na podstawie których sporządzono stenogramy;

3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 237a k.p.k. w zw. z art. 168a k.p.k., które miały wpływ na treść orzeczenia, poprzez uznanie za pełnowartościowe dowody z kontroli operacyjnej prowadzonej wobec M. P. (1), podczas gdy brak jest w aktach zgody następczej, nadto nie mogą stanowić dowodu tzw. owoce z zatrutego drzewa;

4. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 53 k.k. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i orzeczenie rażąco surowej, bezwzględnej kary 8 lat pozbawienia wolności, pomimo braku bezpośrednich dowodów na popełnienie przestępstwa rozboju przez oskarżonego P., braku konkretnych ustaleń co do sposobu popełnienia przez niego tego czynu, istniejących wątpliwości co do jego obecności w mieszkaniu pokrzywdzonej, nadto pewności co do faktu, iż to nie on był inicjatorem przestępstwa, ani nie odgrywał w nim wiodącej roli

i w oparciu o te zarzuty **wniósł o** zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów z pkt 13 i 14 wyroku oraz pkt XXVIII i XXXII części wstępnej wyroku, tj. przestępstw rozboju, uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej oraz udzielania środków odurzających T. G. i R. S.,

2. w pkt 12 wyeliminowanie z opisu czynu fragmentu „wraz z D. D. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia na terenie N. heroiny” i przyjęcie, iż czyn opisany z pkt XVII stanowi jedno przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz 62 ust. 2 tej ustawy, nadto przyjęcie, iż co do pkt XXXI części wstępnej wyroku udzielił P. M. (4) jedynie 10-krotnie środka odurzającego przyjmując korzyść w kwocie 552,50 zł i złagodzenie orzeczonej wobec niego kary do 2 lat pozbawienia wolności i grzywny 100 stawek dziennych do 100 zł każda z nich,

3. w przypadku niepodzielenia w/w wniosków złagodzenie w pkt 14 i 15 wyroku kar do 5 lat pozbawienia wolności,

4. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. J. (adw. Ł. C.) **zaskarżył ten wyrok w całości, zarzucając** mu obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 60 § 3 k.p.k., przez jego niezastosowanie, podczas gdy oskarżony spełnił

warunki określone w tym przepisie, dające podstawę do zastosowania wobec niego obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, bowiem ujawnił w toku postępowania przygotowawczego zarówno informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa, jak i istotne okoliczności jego popełnienia i w oparciu o ten zarzut **wniósł o** zmianę zaskarżonego wyroku poprzez dodanie do kwalifikacji prawnej czynu art. 60 § 3 k.k. i wymierzenie kary uwzględniającej tę zmianę.

Obrońca oskarżonego Z. K. (adw. M. I.) **zaskarżyła ten wyrok w całości** dot. tego oskarżonego, zarzucając mu:

- naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez zaniechanie omówienia istotnego z punktu widzenia treści orzeczenia dowodu, tj. wyników kontroli operacyjnej oraz zawartych w niej komunikatów, przy czym brak ten polegał na pominięciu oceny legalności stosowanych podsłuchów w warstwie podmiotowej i przedmiotowej, zwłaszcza, że wobec oskarżonego Z. K. nie stosowano podsłuchów a stosowano je wobec oskarżonych związanych z grupą narkotykową, kiedy to norma w art. 168a k.p.k. określająca, iż nie można uznać za niedopuszczalny wyłącznie na tej podstawie, że został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego oraz norma art. 168b k.p.k. w zakresie, w jakim zezwala na wykorzystanie kontroli operacyjnej do ścigania przestępstw, gdzie zgoda na ściganie tych przestępstw nie może być blankietowa i za każdym razem musi być weryfikowana a brak przy tym decyzji, sanującej nielegalny podsłuch wobec oskarżonego Z. K.;

2. art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie opinii biegłego z dziedziny fonoskopii, która potwierdziłaby autentyczność i ciągłość pozyskanych w toku śledztwa nagrań a następnie – w zależności od stanowiska oskarżonych – porównane zostałyby głosy podsądnych z głosami osób zarejestrowanych na tych nagraniach a ponadto pozwoliłoby to na stwierdzenie, że każda z rozmów zarejestrowanych dla danego numeru telefonu prowadzona była przez jedną i tę samą osobę, co wykluczyłoby możliwość użyczenia telefonu innym osobom a ewentualne podszywanie się pod inne osoby, które nie zostały oskarżone w niniejszej sprawie, skoro oskarżony Z. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zwłaszcza, iż z podsłuchów nie wynika, że to Z. K. był w mieszkaniu pokrzywdzonej;

3. art. 7 k.p.k. poprzez przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka R. K., kiedy to zasady doświadczenia życiowego i zasady prawidłowego rozumowania nakazywały podchodzić do jego zeznań z bardzo dużą ostrożnością i tak:

- świadek wbrew twierdzeniom Sądu miał interes w pomawianiu pozostałych oskarżonych, gdyż chciał uzyskać dla siebie korzyść, o którą zwrócił się w tej sprawie bezpośrednio do Prokuratury (k. 845),

- zeznania świadka K. winny być oceniane z daleko idącą ostrożnością, z uwagi na okoliczności, w jakich zdecydował się on sam zeznawać, przy czym brak jest jakichkolwiek innych obiektywnych dowodów aby oskarżony B. miał zwierzać się świadkowi a powyższe rodzi wątpliwości co do legalnego działania świadka, który miał interes aby przedstawić wersję satysfakcjonującą organy ścigania;

4. art. 6 k.p.k. poprzez naruszenie prawa do obrony oskarżonego poprzez wyznaczenie dla oskarżonego Z. K. przez Sąd obrońcy z urzędu w osobie adw. Ł. C., który był obrońcą z urzędu oskarżonego J., który to składał wyjaśnienia odnośnie rozboju i oskarżonego Z. K., obciążając go a ponadto na rozprawie w dniu (...) r. (apl. adw. U. B. – aktualnie adwokat), która nadto w połowie rozprawy opuściła salę rozpraw a to naruszyło prawo do obrony oskarżonego, gdyż postępowanie było prowadzone pod nieobecność obrońcy oskarżonego wyznaczonego z urzędu;

- ewentualnie z ostrożności procesowej rażąco niewspółmierną surowość orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary w wymiarze 9 lat pozbawienia wolności poprzez nieuwzględnienie okoliczności łagodzących w stosunku do oskarżonego, a zatem tego, że oskarżony jest ojcem dwójki małoletnich dzieci, nie był inicjatorem przestępczej

i w oparciu o te zarzuty **wniosła o**:

1. uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,
2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wszystkie apelacje okazały się o tyle celowe, że doprowadziły, z tych samych przyczyn, do uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie całości rozstrzygnięć (skarżonych) dotyczących oskarżonych, co do których wywiedziono te środki odwoławcze.

Te zaś okoliczności powodują, iż odnoszenie się do wszystkich stawianych w tej sprawie zarzutów apelacyjnych jest zbyteczne, gdyż rozpoznanie tych uchybień byłoby przedwczesne, co dotyczy prawie wszystkich zarzutów lub bezprzedmiotowe, co dotyczy zarzutu z apelacji obrońcy oskarżonego K. z pkt 4.

Mając zaś na uwadze powody, które doprowadziły do uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, nie zachodzi tu konieczność, by do każdej z apelacji odnosić się z osobna.

W pierwszym rzędzie na pierwszy plan wysuwają się podnoszone przez apelujących obrońców zarzuty dotyczące wad samego uzasadnienia zaskarżonego wyroku (dotyczy zarzutu z pkt 1 tiret trzecie apelacji obrońcy oskarżonego D. D. (1), zarzutu z pkt 1 tiret trzecie apelacji obrońcy oskarżonego S. B. (1), zarzutu z pkt 1 apelacji obrońcy oskarżonego Z. K.). Wady te zaś znów przenoszą się na resztę stawianych w apelacjach zarzutów, w których w rzeczywistości kwestionuje się dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne dotyczące zarówno przestępstwa rozboju, przestępstw związanych z zorganizowaną grupą przestępczą, jak i poszczególnymi przestępstwami narkotykowymi oraz przestępstwem przypisanym oskarżonemu B. z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Szczególnie przy tym znamienne są twierdzenia obrońcy oskarżonego D. D. (1), analizującego ustalenia dotyczące przypisanych temu oskarżonemu przestępstw narkotykowych, który w apelacji zasadnie podniósł, zauważając odrębności w zeznaniach wskazywanych świadków, w tym W. S., P. M. (1) czy D. M., iż Sąd I instancji w treści sporządzonego uzasadnienia wyroku, cyt.: „ograniczył się jedynie do przytoczenia danych personalnych świadków oraz stwierdzenia, że Sąd daje wiarę zeznaniom świadka, albowiem były spójne, jasne, logiczne, konsekwentne, korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym” (str. 6 apelacji). Te same okoliczności wynikają także z apelacji obrońcy oskarżonego S. B. (1) (str. 5).

Te okoliczności wynikają praktycznie z „oceny” zeznań wszystkich świadków dotyczących przypisanych poszczególnym oskarżonym przestępstw narkotykowych, tj. W. S., P. F., D. M., P. M. (1), M. S. (1), M. B. (1), M. W. (sekcja 2 uzasadnienia formularzowego na str. 29-30), T. G., W. D., P. M. (2), R. S., R. R. (sekcja 2 uzasadnienia formularzowego na str. 31-32) oraz B. K. (sekcja 2 uzasadnienia formularzowego na str. 33). Trzeba bowiem zauważyć, iż Sąd I instancji w każdym z tych przypadków enigmatycznie nadmienia, iż zeznania każdego z tych świadków poza tym, że były spójne, jasne, logiczne i konsekwentne, to nadto korespondowały z „pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w powyższej sprawie”, ale już Sąd ten nie wyjaśnił, co miał na myśli, mówiąc o tym „pozostałym materiale dowodowym”. Tymczasem właśnie, mając na uwadze postawy procesowe samych oskarżonych, którzy na rozprawie co do zasady nie kwestionowali faktu uczestniczenia w ogólnie pojętym handlu narkotykami, ocena tych dowodów nie jest możliwa do zweryfikowania na etapie postępowania apelacyjnego a to z powodu kwestionowania przez oskarżonych ilości narkotyków, będących przedmiotem tych czynów.

To samo zresztą dotyczy także oceny wyjaśnień oskarżonego P. J., który pomawiał poszczególnych oskarżonych m.in. o te przestępstwa narkotykowe (sekcja 2 uzasadnienia formularzowego na str. 23-25).

Poniżej Sąd Apelacyjny wskaże na dobitne mankamenty dotyczące ustaleń Sądu I instancji w zakresie tych przestępstw, które w rzeczywistości świadczą o braku dokonania oceny tych dowodów.

Co też istotne, w obu wskazanych wyżej apelacjach w sposób dobitny wskazano, przy rozumieniu treści art. 455a k.p.k., iż, cyt.: „jakość sporządzonego w niniejszej sprawie uzasadnienia praktycznie uniemożliwia skarżącemu profesjonalne i merytoryczne odniesienie się do wydanego w sprawie rozstrzygnięcia i tym samym wypełnienie gwarancji procesowych wynikających z treści art. 6 k.p.k.” (str. 7 apelacji oskarżonego D. D. (1) i str. 6 apelacji obrońcy oskarżonego S. B. (1)).

Na ten aspekt dotyczący jakości sporządzonego w niniejszej sprawie uzasadnienia zaskarżonego wyroku zwróciła też wyraźną uwagę obrońca oskarżonego Z. K., choć w tym przypadku m.in. koncentrując się na kwestiach związanych z prowadzeniem kontroli operacyjnej wobec innych osób, niż oskarżony K. i związanych z tzw. przestępczością narkotykową oraz wykorzystaniem zebranego w ramach tej kontroli materiału do ustaleń dotyczących przypisanego oskarżonemu rozboju. Apelująca ma bowiem rację, co także przecież odnosi się do sytuacji pozostałych oskarżonych, iż, cyt.: „z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, których spośród zarzutów kontrola ta miałaby dotyczyć ani też nie omawia prawidłowości pozyskanych w trakcie postępowania przygotowawczego zgód na prowadzenie kontroli operacyjnej”. Obrońca trafnie więc dalej wywodzi, iż, cyt.: „w tym zakresie wyrok zawiera zatem rażący brak, który uniemożliwia skontrolowanie prawidłowości wykorzystania podsłuchów w toku niniejszego postępowania” oraz, że, cyt.: „Sąd nie procedował zatem nad oceną legalności stosowanych podsłuchów w warstwie podmiotowej i przedmiotowej, zwłaszcza, że co do oskarżonego Z. K. nie zostało wydane postanowienie w przedmiocie zgody na prowadzenie kontroli operacyjnej” (str. 5 tej apelacji). Ta ostatnia uwaga zresztą dotyczy także oskarżonego S. B. (2), przy czym, jeżeli chodzi o kontrolę operacyjną, to w przypadku przestępstwa rozboju nie była ona prowadzona także wobec oskarżonych S. B. (1) i M. P. (1).

Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku w ogóle nawet nie stara się przeanalizować tej sytuacji faktycznej związanej z prowadzoną kontrolą operacyjną i uzyskanym w ramach jej prowadzenia materiałem z „podsłuchów” telefonicznych a tym samym nie stara się wykazać, tym razem już przez pryzmat odpowiednich uregulowań prawnych, czy w realiach niniejszej sprawy było możliwe wykorzystanie tych materiałów do ustaleń dotyczących zarzucanego oskarżonym Z. K., S. B. (2), S. B. (1) i M. P. (1) przestępstwa rozboju na szkodę H. K..

Będąc przy tym przy przestępstwie rozboju, należy zwrócić uwagę na słuszność podnoszonego przez obrońcę oskarżonego M. P. (1) w pkt 4 apelacji zarzutu, iż Sąd I instancji w ogóle nie dokonał żadnych, cyt.: „konkretnych ustaleń co do sposobu popełnienia przez niego (czytaj oskarżonego P. – przyp. SA) tego czynu”, co praktycznie uniemożliwia prawidłowe rozstrzygnięcie nie tylko w zakresie winy, ale i kary.

Ta ostatnia uwaga zresztą dotyczy nie tylko M. P. (1), ale i każdego z pozostałych oskarżonych, o czym będzie jeszcze mowa poniżej.

Wreszcie należy zwrócić uwagę na zasadność twierdzeń obrońcy oskarżonego P. J. w zakresie jakości sporządzonego uzasadnienia wyroku. Jak to bowiem apelujący trafnie zauważył, cyt.: „w niniejszej sprawie, pomimo złożonego wcześniej wniosku, sąd w uzasadnieniu wyroku nie wskazał powodów, dla których nie zastosował wobec P. J. nadzwyczajnego złagodzenia kary” (str. 5 apelacji).

Należy wyraźnie wskazać, iż wprowadzenie do kodeksu postępowania karnego z dniem 5 grudnia 2019 r. (ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw - Dz.U.2019.1694 w art. 1 pkt 14) przepisu art. 99a, tj. obowiązku sporządzania uzasadnienia wyroku m.in. sądu pierwszej instancji na formularzu według ustalonego wzoru (tj. wzoru ustalonego rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania – Dz.U. Dz.U.2019.2349 – tu: wzoru UK1) w żaden sposób nie wyeliminowało z porządku prawnego przepisu art. 424 k.p.k. Tym samym, m.in. zgodnie z tym przepisem, uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe wskazanie, jakie fakty sąd uznał

za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

To zaś oznacza, iż wymóg wynikający z art. 99a k.p.k. nie może wyprzedzać nakazu rzetelnego rozpoznania sprawy i przedstawienia konkluzji sądu w postaci uzasadnienia, które spełnia wymóg z art. 424 § 1 k.p.k. (patrz: wyrok SN z dnia 8 lutego 2022 r., I KK 51/21, LEX nr 3391516)

Tymczasem uzasadnienie sporządzone przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie nie spełnia nawet tego minimalnego standardu określonego przez wspomniany formularz. Część pierwsza wszak tego formularza - zgodnie ze wskazaniem art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - nakłada na sąd obowiązek przedstawienia "jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione". Wypełniając tę część formularza Sąd Okręgowy w ogóle nie przedstawił ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Nie jest bowiem przedstawieniem stanu faktycznego (i to nawet w sposób zwięzły, jak tego wymaga przepis art. 424 § 1 k.p.k.) przepisanie do formularza opisów czynów zarzucanych i następnie przypisanych poszczególnym oskarżonym. Czym innym jest bowiem stan faktyczny, jaki wymaga przedstawienia w treści uzasadnienia a czym innym jest opis czynu (dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu), jaki znow powinien zawierać wyrok skazujący (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.).

Należy więc wskazać, iż na „stan faktyczny sprawy” składają się nie tylko okoliczności natury przedmiotowej, tj. czynności wykonawcze sprawcy, skutek przestępny, okoliczności czasu, miejsca lub sposobu działania, przedmiot czynności wykonawczej itp., ale wchodzi też w grę okoliczności dotyczące podmiotu, w szczególności osoba sprawcy, pokrzywdzonego, prawnokarnie relewantny stosunek psychiczny sprawcy do czynu (patrz: wyrok SA w Lublinie z 22.04.1999 r., II AKa 63/99, LEX nr 38046; wyrok SA w Warszawie z 14.05.2002 r., II AKa 141/02, OSA 2002/11, poz. 79). Powinna być precyzyjnie przedstawiona nie tylko strona przedmiotowa czynu, a więc znamiona czasownikowe określające czynność sprawczą i przedmiot czynności wykonawczej, ale także znamiona strony podmiotowej odnoszące się do zamiaru, motywów, postaw i innych kategorii podmiotowych, charakteryzujących stany i procesy psychiczne uczestnika zdarzeń będącego przedmiotem procesu (patrz: wyrok SN z 11.04.2007 r., V KK 226/06, Prok. i Pr.-wkl. (...), poz. 19; wyrok SN z 2.09.2004 r., II KK 344/03, Prok. i Pr.-wkl. (...), poz. 6; wyrok SA w Warszawie z 24.11.2014 r., II AKa 349/14, LEX nr 1563691; wyrok SA w Warszawie z 3.02.2014 r., II AKa 437/13, LEX nr 1428244).

Opis czynu przypisanego w wyroku skazującym powinien natomiast zawierać dokładne określenie czasu, miejsca, sposobu i okoliczności popełnienia przestępstwa oraz jego skutków, a zwłaszcza wysokości powstałej szkody. Z punktu widzenia znamion strony przedmiotowej przestępstwa dokładne określenie sposobu i okoliczności jego popełnienia wymaga wskazania w opisie czynu tych elementów przebiegu zdarzenia, które wypełniają te znamiona. Opis czynu powinien w związku z tym zawierać komplet znamion, które zostały wypełnione ustalonym zachowaniem sprawcy (patrz: wyrok SN z dnia 22 marca 2012 r., IV KK 375/11, OSNKW 2012/7/78).

Ustalenia faktyczne, jakich wymaga art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. to więc jednoznaczne wskazanie konkretnych zachowań oskarżonego, korespondujących z opisem czynów przypisanych, poprzez które zrealizowane zostały przedmiotowe i podmiotowe znamiona przypisanych mu przestępstw. Tylko takie, kategoriyczne, oparte na całokształcie materiału dowodowego ustalenia mogą stanowić podstawę wyroku skazującego.

Wracając do realiów niniejszej sprawy należy zwrócić uwagę na to, że w sekcji 1 uzasadnienia formularzowego Sąd I instancji, zamiast przedstawić stan faktyczny, ustalony na podstawie przeprowadzonych w toku rozprawy głównej dowodów, ograniczył się wyłącznie do powtórzenia (przepisania - skopiowania) opisów czynów, jakie zostały przytoczone w części skazującej zaskarżonego wyroku.

Wskazane zaś już wyżej mankamenty dotyczące braku dokonania rzetelnej oceny zebranych w sprawie dowodów dotyczących przestępstw narkotykowych, co także dotyczy pozostałych przestępstw a zwłaszcza przypisanej oskarżonym zbrodni rozbój, tylko dodatkowo wzmacniają przekonanie, iż Sąd I instancji w rzeczywistości takiej oceny dowodów po prostu nie przeprowadził a tym samym i nie dokonał, jak tego wymaga przepis art. 7 k.p.k.,

należytych ustaleń stanu faktycznego, dających dopiero podstawę do właściwego sformułowania opisu czynu, o którym to już wyżej wspomniano.

Przykładowo więc należy wskazać, iż za aktem oskarżenia Sąd I instancji w treści zaskarżonego wyroku przyjął, iż D. D. (1) i S. B. (1), działając wspólnie i w porozumieniu: w okresie od (...) r. do (...) r. co najmniej 65 razy udzielili P. J. heroiny w ilościach po 0,25 gram, osiągając łącznie korzyść majątkową 14.625 zł (**punkty VI i XIX** części wstępnej wyroku) oraz w okresie od (...) r. do (...) r. wprowadzili do obrotu co najmniej 350 gram heroiny, przekazując ją do sprzedaży detalicznej P. J., osiągając łącznie korzyść majątkową 126.000 zł (**punkty VIII i XXI** części wstępnej wyroku). Sąd Okręgowy w formularzu uzasadnienia w sekcji 1 (k. 3553-3554 oraz k. 3561-3562) w miejsce, gdzie winien zawrzeć ustalenia faktyczne, wpisuje jedynie opisy tych czynów, natomiast już trudno ustalić, jakie na poparcie tych „ustaleń” zostały przywołane dowody. Wprawdzie przy czynie dot. oskarżonego D. z pkt VI wskazała na wyjaśnienia P. J., ale już przy tożsamym czynie dot. oskarżonego B. z pkt XIX nie wskazała żadnego dowodu. I choć należy sądzić, iż wskazanie w pierwszym przypadku na wyjaśnienia P. J. może też dotyczyć S. B. (1), to jednak już przywołanie przy czynie dot. oskarżonego D. z pkt VIII zeznań W. S. (k. 3554) musi budzić zdziwienie, tak jeszcze większe zdziwienie budzi fakt braku wskazania na dowód, przy wskazaniu czynu z pkt XXI dot. oskarżonego B. (k. 3562). Nie da się również choćby namiastki tych ustaleń wyciągnąć z oceny wyjaśnień oskarżonego P. J. (sekcja 2 uzasadnienia formularzowego), nie mówiąc już o zeznaniach W. S. (sekcja 2 uzasadnienia formularzowego).

Należy natomiast zwrócić uwagę na to, iż Sąd I instancji, oceniając właśnie wyjaśnienia P. J. wskazał, iż, cyt.: „oskarżony J. podczas kolejnego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym a także na rozprawie głównej przed sądem przyznał się do wszystkiego, co mu zarzucono, podawał konkretne ilości narkotyków jakie sprzedawał swoim odbiorcom i jakie kupował od D. i B.” (k. 3584).

Nadmienić jeszcze trzeba, iż oskarżonemu D. D. (1) przypisano dopuszczenie się czynu, polegającego na tym, że w okresie (...) r., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. udzielił nie mniej, niż trzykrotnie P. J. środka odurzającego w postaci heroiny każdorazowo po 0,25 grama, osiągając korzyść majątkową 270 zł (**pkt III** części wstępnej wyroku). W uzasadnieniu formularzowym na okoliczność tego czynu nie wskazano jednak żadnego dowodu (sekcja 1 na k. 3552).

Sięgając jednak do samych źródeł dowodowych, tj. w tym przypadku wyjaśnień P. J., wskazać należy, iż te ustalenia faktyczne a w zasadzie opisy przypisanych oskarżonemu wskazanym czynów nie znajdują wcale pełnego odzwierciedlenia w tych wyjaśnieniach.

Oskarżony P. J. swoje wyjaśnienia złożył na k. 947-948, 952-953, 985-987, 1511, 2082-2083. Jednak na k. 953 wyjaśnił, iż, cyt.: „ w okresie od (...) r. do końca (...) r. kupiłem w opisany powyżej sposób od B. i D. nie mniej niż 350 gram heroiny w cenie po 360 złotych za gram”. Natomiast na k. 987 doprecyzował, iż, cyt.: „ w tym okresie na sprzedaż i dla siebie, ponieważ zażywałem heroinę, kupiłem od D. i B. nie mniej niż 350 gram heroiny w cenie po 360 złotych za gram”.

Sąd I instancji na rozprawie nie tylko nie próbował podczas przesłuchania oskarżonego J. uściślić tych okoliczności, by móc prawidłowo orzekać w zakresie wszystkich wymienionych wyżej czynów, ale i nawet nie starał się ich ocenić pod kątem prawidłowości postawionych oskarżonemu D. i B. zarzutów. Gdyby bowiem zsumować wynikające z tych zarzutów ilości heroiny, to D. D. (1) udzieliłby P. J. i przekazał mu do sprzedaży detalicznej 0,75 grama (czyn III), 17 gram (czyn VI) i 350 gram (czyn VIII) a więc łącznie 367,75 gram, gdy tymczasem ze wskazanych wyjaśnień oskarżonego J. wynika, że łącznie (na własny użytek i na sprzedaż) otrzymał od nich 350 gram heroiny.

Już te wskazane okoliczności poddają pod wątpliwość prawidłowość ustaleń Sądu I instancji w zakresie czynów opisanych w punktach III, VI, VIII (dot. osk. D.), XIX i XXI (dot. osk. B.) części wstępnej wyroku a raczej wskazują na brak dokonania ustaleń na podstawie dowodów, jak i na brak rzeczywistej oceny wyjaśnień oskarżonego J..

W przypadku czynu **z pkt X** (dot. D. D. (1)) i **XXIII** (dot. S. B. (1)) za aktem oskarżenia Sąd I instancji przyjął, iż od (...) do (...) r., działając wspólnie i w porozumieniu obaj oskarżeni udzielili D. M. i P. M. (1) metaamfetaminę w łącznej ilości 350 gram w cenie po 250 zł za gram, osiągając korzyść majątkową w kwocie 75.000 zł. W uzasadnieniu formularzowym

Sąd I instancji nie wskazuje żadnego dowodu na to „ustalenie” (sekcja 1 formularzowego uzasadnienia na k. 3555, 3563-3564). Sąd I instancji oceniając natomiast zeznania D. M., dał im wiarę, gdyż „były spójne, jasne, logiczne, konsekwentne, korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w powyższej sprawie”, co w zasadzie dotyczy także oceny zeznań P. M. (1) (sekcja 2 uzasadnienia na k. 3595). Tymczasem z zeznań D. M., ale złożonych w śledztwie w dniu (...) r. wynika, że od (...) r. do końca (...) r. we wskazany w tych wyjaśnieniach sposób, kupili wspólnie z P. M. (1) od D. i B. nie mniej niż 300 gram metaamfetaminy w cenie po 50 zł za około 0,2 grama (k. 1029). Powyższe wskazuje, iż opis czynu w zakresie ilości nabytej przez M. metaamfetaminy różni się od tych zeznań o 50 gram, co oznacza, iż Sąd I instancji bezkrytycznie powielając w treści wyroku opis czynu zaproponowany w akcie oskarżenia po prostu nawet nie starał się dowodowo zweryfikować prawdziwości a tym samym i zasadności stawianego obu oskarżonym zarzutu.

Jeszcze większe zdziwienie budzi bezkrytyczne uznanie przez Sąd I instancji (bez żadnej korekty) zasadności postawionych **w punktach VII i XX** oskarżonym D. i B. zarzutów, wynikających z opisów tych czynów. Sąd I instancji uznał bowiem oskarżonego D. D. (1) za winnego tego, że w okresie od (...) r. do (...) r., działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B. (1) wprowadził do obrotu nie mniej niż 50 gram heroiny poprzez przekazanie jej do sprzedaży detalicznej M. P. (1), łącznie osiągając korzyść majątkową „2500 złotych” (**pkt VII** części wstępnej wyroku), gdy tymczasem dokładnie przy takim samym opisie czynu co do ilości wprowadzonej do obrotu heroiny przyjęto, że S. B. (1) łącznie osiągnął korzyść majątkową „25000 złotych” (**pkt XX** części wstępnej wyroku).

Sąd Apelacyjny zastanawiał się nawet, czy nie doszło tu do jakiejś omyłki pisarskiej w wyliczeniu tej kwoty (wszak 2500 zł i 25000 zł wizualnie brzmi podobnie a różni się tylko jednym „0”), jednak bliższe zgłębienie tej sytuacji prowadzi do zgola zaskakujących wniosków.

Na wstępie należy zauważyć, iż Sąd I instancji w treści formularzowego uzasadnienia, powielając ten błąd (chyba błąd, bo to też nie zostało wyjaśnione w sekcji 1) nie wskazuje na żaden dowód, z którego ten konkretny czyn i to co do konkretnych ilości heroiny miałyby wynikać (k. 3554, 3562), gdyż za takie dowody trudno uznać wymienione w formularzu zeznania W. S. (co miałyby dotyczyć osk. D.) i zeznania P. F. (co miałyby dotyczyć osk. B.).

Jak już wspomniano wyżej, oskarżeni D. i B. przyznali się co do zasady do czynów związanych z udzielaniem i sprzedażą narkotyków, ale tylko częściowo, gdyż kwestionowali wynikające z zarzutów ich ilości (wyjaśnienia D. D. (1) na k. 2079-2080, wyjaśnienia S. B. (1) na k. 2080-2081).

Jeszcze bardziej oszczędny w słowa był oskarżony M. P. (1), który nie tylko nie obciążył swoimi wyjaśnieniami oskarżonych D. i B., zaprzeczając przez całe śledztwo, by miał coś wspólnego ze stawianymi mu zarzutami dotyczącymi narkotyków (k. 11, 64, 73-74, 86, 497, 711-712, 825-829, 1025, 1172-1173, 1537), to nadto na rozprawie jedynie potwierdził pewne okoliczności dotyczące udzielania innymi osobom narkotyków, zaprzeczając jednak, by czynił to w takich ilościach, jakie wynikają z zarzutów a nadto w żadnym miejscu tych wyjaśnień nadal nie obciążył oskarżonych D. i B. (k. 2081-2082).

W tych zaś okolicznościach dowodowych można się jedynie domyślać, bo w tym zakresie Sąd I instancji nie czyni żadnych ustaleń faktycznych, iż wynikająca z obu zarzutów ilość 50 gram heroiny wprowadzonej do obrotu wynika z materiałów zgromadzonych w ramach prowadzonej kontroli operacyjnej bądź prowadzonych kontroli operacyjnych (której czy wszystkich też nie wiadomo, bo takich ustaleń ze strony Sądu I instancji brak).

Poza tymi mankamentami również nie może budzić zrozumienia przyjęcie wspomnianych kwot osiągniętych przez każdego z oskarżonych korzyści majątkowych (2500 zł czy 25000 zł – przyjmując przecież równy podział tych korzyści między obu oskarżonych). Należy bowiem zauważyć, iż z wyjaśnień oskarżonego P. J. wynika, iż on, jak i M. P. (1) płacili wyżej wymienionym oskarżonym po 90 zł za jedną porcję (0,25 gram) heroiny (k. 947v-948, 952v-953, 985-987, 1511, 2082-2083). Jednak wyliczenie kwoty osiągniętej przez każdego z oskarżonych korzyści majątkowej uzyskanej ze sprzedaży M. P. (1) 50 gram heroiny daje zupełnie inne wartości. Skoro bowiem 0,25 gram heroiny było przez M. P. (1) nabywane za 90 zł a więc 1 gram heroiny za 360 zł (4x90 zł) to 50 gram heroiny powinno zostać nabyte za 18.000 zł (50x360 zł). Tymczasem kwota ta nie tylko, że nie odpowiada żadnej kwocie przyjętej przez Sąd I instancji,

to nadto nie współgra z wyliczeniami Sądu I instancji (poczynionymi bezrefleksyjnie za oskarżycielem publicznym) na podstawie bliżej niesprecyzowanego przez Sąd I instancji dowodu.

Również podobne rozbieżności, choć wydaje się z pozoru, że tylko drobne, dotyczą przyjętych przez Sąd I instancji ilości „przemycanych” z B. przez oskarżonych D. D. (1) i M. P. (1) narkotyków w postaci heroiny. Sąd I instancji bowiem znów za aktem oskarżenia przyjął, że w dniu (...) r. oskarżony D. D. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia na terenie N. heroiny w ilości 47,13 grama celem wprowadzenia jej do obrotu, którą ujawniono na trasie S3 w rejonie L. (**pkt I** części wstępnej wyroku), gdy tymczasem już w przypadku czynu zarzucanego (i przypisanego) M. P. (1) ta ilość heroiny wynosiła 47,017 grama (**pkt XXVII** części wstępnej wyroku). I zapewne te rozbieżności dotyczące ilości „przemycanej” heroiny można byłoby traktować w kategoriach oczywistej omyłki pisarskiej, gdyby nie fakt, że Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku w ogóle na te rozbieżności nie zwrócił uwagi (sekcja 1 uzasadnienia formularzowego na k. 3551 i 3577), kalkując, jak w każdym przypadku opisy przypisanych oskarżonym (w tym przypadku także zarzucanych) czynów. Wprawdzie w sekcji 2 uzasadnienia na k. 3587 wskazał, iż przy oskarżonym P. ujawniono 47,13 grama heroiny, co znajduje zresztą odbicie w treści protokołu ujawnionego przy oskarżonym P. proszku koloru brązowego (k. 5-7, 9-10). Jednak już w przypadku czynu przypisanego M. P. (1) (mimo ustaleń wynikających z w/w dowodów) zapisano, iż ta ilość ujawnionej przy nim heroiny wynosiła 47,017 grama. Tymczasem z treści opinii biegłego G. M. dotyczącej tejże substancji ujawnionej przy M. P. (1) wynika, iż jest to heroina o masie netto 47,041 grama (k. 319-328), co już jest zbliżoną wartością do tej wskazanej w opisie czynu przypisanego M. P. (1).

Te drobne, ale jednocześnie istotne różnice w określeniu ilości „przemycanej” przez obu oskarżonych heroiny nie pozwalają jednak na uznanie, by w sprawie czy to w czynie D. D. (1), czy w czynie M. P. (1) nastąpiła oczywista omyłka pisarska w określeniu tej ilości. Te różne ilości bowiem wynikają z braku dokonania przez Sąd I instancji jakiegokolwiek oceny wskazanych dowodów a co za tym idzie i braku dokonania jakichkolwiek ustaleń faktycznych.

Powyzsza ułomność jeszcze bardziej, poza przestępstwami narkotykowymi, uwidacznia się przy ustalonym w treści zaskarżonego wyroku przestępstwie rozboju, popełnionym na szkodę H. K. a przypisanym oskarżonym S. B. (1) **w pkt 7**, M. P. (1) **w pkt 14**, Z. K. **w pkt (...)** i S. B. (2) **w pkt 21**.

Abstrahując już od podstawy dowodowej tego rozstrzygnięcia, w tym możliwości wykorzystania treści zarejestrowanych rozmów w ramach kontroli operacyjnej prowadzonej wobec S. B. (1) (kryptonim B. 3) prowadzonych w dniu (...) (...) r. (patrz: sekcja 2 uzasadnienia formularzowego na k. 3591-3592) tylko dziwić może wskazanie przez Sąd I instancji w opisach czynów, które także stały się z woli tego Sądu zaprezentowanymi w treści uzasadnienia wyroku ustaleniami faktycznymi, iż każdy z tych oskarżonych działał w taki sposób, że po uprzednim wtargnięciu do lokalu mieszkalnego, groził użyciem noża H. K., bił i kopał pokrzywdzoną po całym ciele oraz skrępował jej ręce i nogi taśmą klejącą i w ten sposób doprowadził ją do stanu bezbronności a dodatkowo Z. K. spowodował u pokrzywdzonej wymienione obrażenia ciała, powodujące rozstrój jej zdrowia na okres powyżej 7 dni, dokonując następnie zaboru pieniędzy i biżuterii oraz telefonu komórkowego (sekcja 1 uzasadnienia formularzowego na k. 3563, 3566-3567, 3568, 3578).

Powyzsze więc skłaniałoby do przyjęcia, iż każdy z oskarżonych (poza wyrządzeniem określonych obrażeń ciała) działał dokładnie w tożsamy sposób.

Jednak Sąd I instancji, odwołując się do pomawiających oskarżonych zeznań R. K., którym w całości dał wiarę, wskazał w treści formularzowego uzasadnienia w sekcji 2 na k. 3593-3594 za tym świadkiem, iż, cyt.: „pokrzywdzoną wskazała dziewczyna z rodziny, była konkubina oskarżonego B. A. S.. Ta dziewczyna powiedziała B., że pokrzywdzona ma mieć w domu 400000 złotych. S. powiedziała do B., żeby kogoś zorganizował i żeby to zrabować, B. powiedział o tym B.. S. chciała za to 10000 zł. Świadek zeznał, że B. powiedział, że wziął ze sobą dwóch kolegów, M. P. (1) ps. (...) i Z. K.. Świadek podał, że S. B. (2) i S. B. (1) zostali przed blokiem w samochodzie a oskarżony K. wraz z P. weszli do mieszkania pokrzywdzonej. Świadek podał, że gdy pokrzywdzona wpuściła oskarżonych do mieszkania a następnie się odwróciła to K. ją przewrócił, związał taśmą i zakneblował żeby nie krzyczała. P. przeszukiwał mieszkanie w poszukiwaniu

pieniędzy, gdy nie mogli ich znaleźć, wówczas przez telefon oskarżony B. udzielał rad K., gdzie szukać tych pieniędzy. K. straszył bacie nożem, znaleźli tam 90000 złotych, którymi się podziaili”. Sąd I instancji na podstawie tych zeznań dodał, że, cyt.: „świadek mówił, że udział B. w tym napadzie miał polegać na zorganizowaniu ludzi. Podał również, że B. nie wiedział, że podczas napadu będzie używany nóż i był na to zły”.

Trudno w treści tego uzasadnienia doszukiwać się jakichkolwiek innych treści dotyczących przebiegu tego zdarzenia i konkretnego w nich udziału każdego z tych oskarżonych. Pokrzywdzona bowiem żadnego ze sprawców nie rozpoznała (k. 390-392v, 563-565, 2271-2273), oskarżeni do tego czynu nie przyznali się w żadnym stopniu, zaś Sąd I instancji, mimo iż odwołuje się do zarejestrowanych rozmów w ramach kontroli operacyjnej B. 3, to jednak w treści uzasadnienia skupia swoją uwagę jedynie na tym, czy głosami słyszalnymi na zarejestrowanych nagraniach był głos oskarżonego S. B. (2) (sekcja 2 na k. 3589-3592) a także skupia się na rozpoznaniu przez świadków na konkretnych nagraniach głosów m.in. oskarżonego B. (dot. świadka P. M. (1) – sekcja 2 na k. 3595) a także wskazaniu, bez wnikania w ocenę dowodu, na zarejestrowanych zapisach rozmów, z których ma wynikać udział M. P. (1) w rozboju na pokrzywdzonej (sekcja 2 na k. 3598-3599).

Poza tymi szczałkowymi i wysoce niewystarczającymi okolicznościami Sąd I instancji nie przytacza żadnych innych dowodów czy ich oceny, z których wynikałby rzeczywisty przebieg tego zdarzenia, udział w nich poszczególnych osób, co znów pozwalałoby na dokładne zrekonstruowanie stanu faktycznego i przyjęcie, czy każdy z wymienionych oskarżonych, o ile brał udział w tym rozboju, rzeczywiście obejmował swoim zamiarem choćby użycie wobec pokrzywdzonej niebezpiecznego narzędzia jakim jest nóż a nadto kto rzeczywiście wdarł się do domu pokrzywdzonej, kto jej przystawiał nóż i kto przeszukiwał mieszkanie w poszukiwaniu pieniędzy i kosztownych przedmiotów.

Sąd I instancji zdaje się w ogóle nie zauważać tych pytań, choć bezwiednie cytuje zeznania świadka K., z których miało wynikać, iż oskarżeni B. i B. w trakcie zdarzenia siedzieli w aucie, a do tego oskarżony B., mówiąc oględnie, nie był zadowolony z faktu, że wbrew wcześniejszym ustaleniom, Z. K. użył wobec pokrzywdzonej noża (zeznania R. K. na k. 360-362, 619-620, 2567-2570). Należy też zwrócić uwagę na fakt, abstrahując oczywiście od możliwości wykorzystania tych materiałów jako dowód, jak i od prawidłowości ustalenia czy rzeczywiście rozmówcami z konkretnych numerów telefonów byli zidentyfikowani oskarżeni, iż w tym samym czasie w dniu (...)10.2016 r. w pobliżu miejsca zdarzenia w Z. jednocześnie przebywali S. B. (1) (użytkownik nr tel. (...)), Z. K. (użytkownik nr tel. (...)), M. P. (1) (użytkownik nr tel. (...)) i S. B. (2) (użytkownik nr tel. (...)). Okoliczność ta bowiem ma wynikać z analizy bilingów tych numerów (k. 492-493 i 595-596). Natomiast wskazać należy, iż z ogleńdzin płyty DVD (płyta 7/7) opisanej jako PAT 2 (dot. kontroli operacyjnej stosowanej wobec M. P. (1) na nr tel. (...)) wynika, iż w dniu (...).(…) r. o godzinach(...) Z. K. (z nr tel. (...)) kontaktował się telefonicznie z M. P. (1), wypytując się go o pewne kwestie a czynił to już w czasie swojej bytności w mieszkaniu pokrzywdzonej (k. 1621-1623). Sąd I instancji w ogóle nie ocenia dowodów z tych rozmów a tym bardziej na ich podstawie nie wyciąga żadnych wniosków. Tymczasem już prokurator w akcie oskarżenia, opierając się na tych „podsluchach” a także zeznaniach R. K., wyjaśnieniach P. J. i innych wywodził, iż w rozboju tym brało udział 5 sprawców: S. B. (2) i S. B. (1) przebywali w samochodzie, M. P. (1) obserwował wejście do klatki schodowej a do mieszkania weszli Z. K. z nieustalonym sprawcą (k. 1765-1777). Sąd I instancji jednak nawet nie starał się poczynić zbliżonych ustaleń, co nie może dziwić, skoro w rzeczywistości nie przeprowadził żadnej oceny zgromadzonego w tym zakresie istotnego materiału dowodowego, gdyż skupił swoją uwagę na zidentyfikowaniu głosów rozmówców a nie na samym już przebiegu zdarzenia i ról w nim poszczególnych osób. A nie można przecież w takiej sytuacji wykluczyć, zakładając, iż używającym noża był Z. K., iż to użycie noża był wyłącznie w ramach zamiaru tego oskarżonego, ale już niekoniecznie zamierzone przez pozostałych oskarżonych, co w świetle art. (...) k.k. może w przypadku każdego z tych oskarżonych prowadzić do odrębnej odpowiedzialności karnej, w tym poprzez przyjęcie odmiennej kwalifikacji prawnej czynu.

Tym bardziej więc, jakże ogromne zdziwienie budzić może dokonane przez Sąd I instancji ustalenie, tyle że w części dotyczącej już wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku (w sekcji 3 uzasadnienia formularzowego), iż, cyt.: „oskarżony M. P. (1) ps. (...) posługiwał się nożem, a Z. K. na zarejestrowanym nagraniu chwalił się, że ten nóż przykładał pokrzywdzonej do gardła” (k. 3617-3618). Sąd I instancji nawet i w tej części uzasadnienia wyroku nie starał się przedstawić konkretnie jak ten rozbój przebiegał, jakie role w trakcie tego zdarzenia pełniły poszczególne osoby i kto

oraz czy każda z tych osób zdawała sobie sprawę z użycia w trakcie tego rozboju noża wobec pokrzywdzonej starszej kobiety (k. 3606-3618), Sąd I instancji przy tym nawet nie starał się wskazać na dowody, z których miałyby wynikać te ostatnie niekorzystne dla oskarżonych P. i K. okoliczności faktyczne związane z posługiwaniem się nożem, w tym nie wyjaśnił, czy chwalenie się przez oskarżonego K. użyciem nożem prowadzi do ustalenia, że również Z. K. tym nożem się rzeczywiście posługiwał. Chwalenie bowiem nie oznacza przecież jeszcze, że ten, kto się chwalił, tak się rzeczywiście zachowywał.

Sąd I instancji również nie dokonał żadnego ustalenia, czy a jeżeli tak, to dlaczego oskarżony S. B. (1) działał przy popełnieniu przypisanych mu czynów narkotykowych (**w pkt 6**), rozboju (**w pkt 7**) i czynu z art. 245 k.k. (**w pkt 8**) w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k., czy a jeżeli tak i dlaczego oskarżony S. B. (2) przy popełnieniu przypisanego mu **w pkt 21** rozboju działał w warunkach recydywy wielokrotnej z art. 64 § 2 k.k. oraz czy a jeżeli tak to dlaczego oskarżony P. J. działał przy popełnieniu czynów narkotykowych (**w pkt 22**) w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. Trudno bowiem i w tym zakresie doszukiwać się jakiegokolwiek odpowiedzi w treści sporządzonego uzasadnienia. Sąd I instancji jedynie ogólnie odwołuje się do poprzedniej karalności tych oskarżonych (sekcja 1 uzasadnienia), zaś w sekcji 3, gdzie ocenia podstawę prawną wyroku, w ogóle nie stara się wyjaśnić przyjęcia recydywy z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 64 § 2 k.k.

W treści uzasadnienia brakuje również wyjaśnienia dlaczego Sąd I instancji do każdego z przypisanych oskarżonych czynów przyjął przepis art. 4 § 1 k.k. i wedle jakich przepisów (jakiej ustawy) skazał poszczególnych oskarżonych. Jedyne, o czym Sąd I instancji wspomniał, to, cyt.: „z uwagi na zmianę przepisów w czasie od popełnienia czynu do czasu wyrokowania zastosowano art. 4 § 1 k.k.” (sekcja 3 formularzowego uzasadnienia na k. 3607), ale to stwierdzenie jest tak lapidarne, że trudno na jego podstawie poważnie podchodzić do ustaleń Sądu I instancji w zakresie stosowania tego przepisu.

Sąd I instancji również w treści zaskarżonego wyroku pominął, dlaczego do czynu oskarżonego S. B. (1) przypisanego mu w pkt 8 przyjął kwalifikację prawną z art. 245 k.k. Takiej wzmianki nie znajdzie się ani w sekcji 3 uzasadnienia (k. 3606-3618) ani w żadnej innej części tego uzasadnienia.

Wreszcie rację ma apelujący obrońca oskarżonego P. J., iż mimo złożonego na rozprawie wniosku o zastosowanie art. 60 § 3 k.k. Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku do braku zastosowania tej obligatoryjnej instytucji w ogóle się nie odniósł, gdyż nie przeanalizował przesłanek określonych w art. 60 § 3 k.k., obowiązujących w czasie wyrokowania w tej sprawie oraz nie wyjaśnił dlaczego nie znalazł podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia wymiaru orzeczonych wobec oskarżonego J. kar, mimo że, wymierzając tę karę, wziął pod uwagę fakt, że, cyt.: „dzięki wyjaśnieniom złożonym na etapie postępowania przygotowawczego udało się ustalić strukturę grupy przestępczej a także potwierdzić komu i w jakich ilościach członkowie tej grupy sprzedawali narkotyki. Ponadto oskarżony ten wyjaśnił na temat rozboju dokonanego na pokrzywdzonej H. K., mówił tu o sprawstwie K., P.. Z tych powodów wymienionych wyżej Sąd orzekł wobec niego karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia” (sekcja 4 uzasadnienia formularzowego na k. 3636). Sąd I instancji jednak nie wspominał nic o braku zastosowania art. 60 § 3 k.k., co również i w tym zakresie czyni to uzasadnienie zaskarżonego wyroku ułomnym.

Także należy wskazać, iż Sąd I instancji, dokonując pewnych ustaleń w zakresie zorganizowanej grupy przestępczej odnośnie sprawstwa i winy oskarżonego D. D. (1), tj. znów przepisując jej opis czynu zawarty w treści zaskarżonego wyroku, jak i określając pewną namiastkę jej struktury organizacyjnej i funkcjonowania (sekcja 1 uzasadnienia formularzowego na k. 3556-3557 dot. D. D. (1)), przy ustalaniu tej grupy w stosunku do udziału w niej S. B. (1) (k. 3565), P. J. (k. 3576) i M. P. (1) (k. 3580) ograniczył się już wyłącznie do skopiowania opisów czynów zawartych w wyroku, z których praktycznie niewiele wynika.

Ponadto, co podnosi w apelacji prokurator, z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji ma wynikać, iż, cyt.: „każdy z oskarżonych popełniając swoje, indywidualne określone przestępstwo związane z obrotem substancjami odurzającymi dopuścił się go w ramach działalności w zorganizowanej grupie przestępczej. Każdemu oskarżonemu przypisano bowiem kierowanie bądź uczestnictwo w tego rodzaju grupie” (str. 3 apelacji). Zgadza się ze skarżącym,

iż takie było założenie aktu oskarżenia, prokurator jednak nie spostrzegł, iż Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku w rzeczywistości nie przyjął, by którykolwiek z oskarżonych przypisanych im przestępstw narkotykowych miał się dopuścić działając w zorganizowanej grupie przestępczej. Ta okoliczność wynika nie tylko z treści omawianego tu uzasadnienia zaskarżonego wyroku, ale przede wszystkim z samej treści zaskarżonego wyroku.

Aby móc zastosować przepis art. 65 § 1 k.k. Sąd powinien ustalić, iż konkretne przestępstwo zostało popełnione w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Można bowiem przecież sobie wyobrazić, iż w konkretnej sprawie oskarżonemu przypisuje się udział w zorganizowanej grupie przestępczej określonej w art. 258 § 1 k.k., ale już nie przypisuje się, by jakiegos przestępstwa jednostkowego dokonał działając w tej grupie.

W niniejszej sprawie, wbrew oczekiwaniom skarżącego prokuratora, zapewne z powodu wadliwości sformułowanych w akcie oskarżenia opisów czynów, gdzie nie ujęto właśnie tego sformułowania, Sąd I instancji w stosunku do D. D. (1) **w pkt 2** przypisał mu kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą, ale już w opisach czynów przypisanych **w pkt 1**, mimo pewnej zmiany ich opisów, nie przyjął, by je popełnił działając w zorganizowanej grupie przestępczej. Dokładnie te same uwagi dotyczą oskarżonego S. B. (1) (**w pkt 9** czyn z art. 258 § 3 k.k. a **w pkt 6** przestępstwa narkotykowe bez wskazania, by zostały popełnione w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej), oskarżonego M. P. (1) (**w pkt 13** czyn z art. 258 § 1 k.k. a **w pkt 12** przestępstwa narkotykowe bez wskazania, by zostały popełnione w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej) oraz oskarżonego P. J. (**w pkt 23** czyn z art. 258 § 1 k.k. a **w pkt 22** przestępstwa narkotykowe bez wskazania, by zostały popełnione w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej).

Spoglądając na całość zaskarżonego wyroku uznać należy z całą pewnością to rozstrzygnięcie Sądu I instancji za kuriozalne, oderwane od realiów niniejszej sprawy, skoro wynika z nich jasno, iż ta działalność narkotykowa oskarżonych była prowadzona w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierowali oskarżeni D. i B.. Jednak prokurator nie zaskarżył tego wyroku na niekorzyść oskarżonych poprzez postawienie zarzutu dokonania błędnych (dowolnych) ustaleń faktycznych (czy raczej braku dokonania takich ustaleń), iż oskarżeni poszczególnych czynów narkotykowych nie dopuścili się w warunkach działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Prokurator bowiem nie zakwestionował wynikających z wyroku ustaleń faktycznych a jedynie postawił zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. poprzez ich niezastosowanie a także rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. To zaś znów oznacza, iż w świetle art. 434 § 1 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. nie jest możliwe uwzględnienie zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., gdyż jego uwzględnienie byłoby niezgodne z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd I instancji, których jednak Sąd odwoławczy, przy braku w tym zakresie zarzutu na niekorzyść oskarżonych, nie może zmienić (ani też uchylić) na ich niekorzyść.

Rację ma apelująca obrońca oskarżonego Z. K., podnosząc, iż wprawdzie sama wadliwość sporządzonego pisemnego uzasadnienia nie może być powodem jego uchylenia (art. 455a k.p.k.), ale to wadliwe uzasadnienie, które praktycznie w żadnej części nie może zostać zaakceptowane, prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż Sąd I instancji w ogóle nie przeprowadził jakiegokolwiek oceny zebranych dowodów a także pominął szereg okoliczności wynikających z poszczególnych dowodów, na które wyżej wskazano, które świadczą o dopuszczeniu się przez ten Sąd rażącej obrazy przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia i to w całości.

Sąd I instancji bowiem nie dokonał w rzeczywistości żadnych ustaleń faktycznych w tej sprawie, które dopiero dałyby asumpt do należytego zrekonstruowania poszczególnych opisów czynów zawartych w treści wyroku skazującego a tym samym pozwoliłyby one dopiero na prawidłowe orzekanie w zakresie zarówno winy, jak i kary.

Na koniec tych rozważań Sąd Apelacyjny z urzędu wskazuje na jeszcze jedną, jakże ważką okoliczność, która nie pozwala na jakiegokolwiek utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy czy jego zmianę, choć ta okoliczność bezpośrednio dotyczy tylko oskarżonego M. P. (1). Mianowicie obrońcy oskarżonych B., B., K. i P. kwestionują m.in. decyzje procesowe Sądu I instancji w zakresie oddalania wniosków dowodowych dotyczących przeprowadzenia opinii z badań fonoskopijnych.

Tymczasem Sąd I instancji na rozprawie w dniu 1 października 2019 r. na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. oddalił wniosek obrońcy oskarżonego M. P. o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego fonoskopa, albowiem, cyt.: „o udziale w przestępczym procederze oskarżonego zeznają świadkowie i potwierdza to zebrany w sprawie materiał dowodowy a wniosek ten bez wskazania konkretnych nagrań w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania karnego” (k. 2922). Sąd I instancji (cały skład orzekający) w tymże postanowieniu w rzeczywistości ujawnił swoje stanowisko w sprawie jeszcze przed jej osądzeniem, skoro zawarł jasno brzmiące sformułowania, iż poza nagraniami na udział oskarżonego w zarzucanym mu rozboju „zeznają świadkowie” i udział ten „potwierdza zebrany w sprawie materiał dowodowy”. To zaś oznacza, iż Sąd I instancji na czas wydawania tego postanowienia dowodowego miał już wyrobione zdanie na temat zasadności postawionego w akcie oskarżenia zarzutu popełnienia przez M. P. (1) przestępstwa rozboju, co w sposób znaczący podważało już bezstronność składu orzekającego w niniejszym postępowaniu a przynajmniej rodziło uzasadnione wątpliwości co do tej bezstronności w rozumieniu art. 41 § 1 k.p.k. Przyjmuje się bowiem zasadnie, iż jedną z okoliczności stanowiących uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego i powodujących jego wyłączenie na wniosek jest uzewnętrznienie przez sędziego poglądu na sprawę przed wydaniem orzeczenia, i to zarówno w wypowiedzi na sali sądowej, jak i poza salą, w sposób świadczący o realnym niebezpieczeństwie jego stronniczości (Steinborn Sławomir (red.), „Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów”, LEX/el. 2016, teza 6 do art. 41). W niniejszej sprawie wprawdzie ta okoliczność nie została „wychwycona” w toku prowadzonej rozprawy przed Sądem I instancji, ale, mając ją na względzie, należy przyznać rację apelującemu obrońcy oskarżonego S. B. (2), iż Sąd I instancji dokonując oceny zebranych w sprawie dowodów dokonał tego w sytuacji, gdy był jednoznacznie ukierunkowany na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego S. B. (2), co skutkowało uznaniem jego winy i sprawstwa (zarzut z pkt 1 tiret drugie). Ta okoliczność zaś, w świetle tego, co wyżej powiedziano, odnosi się do pozostałych oskarżonych.

Ta zaś jakże ważka okoliczność dotycząca uzasadnionych wątpliwości co do bezstronności wszystkich sędziów orzekających w składzie Sądu I instancji mogła mieć już wpływ na poczynienie niekorzystnych dla oskarżonych ustaleń zawartych w treści zaskarżonego wyroku, których prawidłowości nie da się zweryfikować po zapoznaniu się z treścią jego pisemnego uzasadnienia, co już zresztą wyżej wykazano.

Uzasadnienie to jest tak, mówiąc kolokwialnie, kiepskiej jakości, że w żadnej części nie nadaje się ono do zaakceptowania. Trudno zaś, by przy braku należytego wykazania przez Sąd I instancji sprawstwa i winy oskarżonych w popełnieniu przypisanych im czynów, Sąd odwoławczy w całości zastąpił Sąd I instancji, biorąc na siebie odpowiedzialność za ponowienie na rozprawie całego materiału dowodowego, jego ocenę i wydanie wobec oskarżonych wyroku. Nie da się w żadnej mierze zaakceptować tak wadliwego wyroku a jeszcze bardziej tak wadliwego jego uzasadnienia.

Tym samym, kierując się przepisami art. 438 pkt 3 k.p.k., mając na uwadze przywołane przez skarżących uchybienia przepisów art. 7 i 410 k.p.k. a także uchybienie z art. 41 § 1 k.p.k., wymagające wręcz powtórzenia w całości przewodu sądowego, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok w całości (chodzi o całość części skazującej oskarżonych D. D. (1), S. B. (1), M. P. (1), Z. K., S. B. (2) i P. J., w tym w zakresie kosztów sądowych ich dotyczących) i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi I instancji (Sądowi Okręgowemu w Z.) do ponownego rozpoznania.

Konsekwencją powyższego uchylenia zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonych D. D. (1), M. P. (1) i P. J., w tym w zakresie czynów, które także zostały przypisane w pkt 17 (punkty L i LI części wstępnej wyroku) oskarżonej D. S., była konieczność zaingerowania w te orzeczenia w trybie art. 440 k.p.k. na korzyść wskazanych trzech oskarżonych poprzez wyeliminowanie ich danych osobowych z opisów czynów przypisanych D. S. i zastąpienia ich sformułowaniem „inna osoba”. Nadto, dla „czystości sprawy”, skoro już doszło z urzędu do zmiany tego rozstrzygnięcia wydanego wobec D. S., to w pozostałej części, co do tej oskarżonej, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok, o czym orzeczono w pkt 2 wyroku Sądu Apelacyjnego. Poprzez takie rozstrzygnięcie wyrok Sądu I instancji jest zrozumiały i nie wymaga, przy jego wykonywaniu, dodatkowego wyjaśnienia.

Mając na uwadze wskazane wyżej uchybienia w zakresie oceny zebranych dowodów i brak praktycznie poczynienia przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych na podstawie przeprowadzonych dowodów niezbędne jest w całości powtórzenie postępowania dowodowego na rozprawie głównej. Jedynie, mając na uwadze wiek pokrzywdzonej H. K., jak i wynikającą z jej zeznań niewiedzę co do osób sprawców, którzy wtargnęli do jej mieszkania można w przypadku jej zeznań zastosować przepis art. 442 § 2 k.p.k., co także dotyczy świadków M. B. (2), I. T. i D. Z..

Kwestią otwartą pozostaje także przeprowadzenie opinii fonoskopijnej w zakresie żądanym przez oskarżonych (ich obrońców), pod warunkiem, co oczywiste, ponowienia w tym zakresie wniosków dowodowych. Należy jednak pamiętać, iż powołanie biegłego w jakiegokolwiek dziedzinie może nastąpić wyłącznie w sytuacji, gdy stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych (art. 193 § 1 k.p.k.). Sąd I instancji, w przypadku złożenia wniosków o przeprowadzenie takiego dowodu rozważy więc ich zasadność, mając przy tym na względzie zgromadzony materiał dowodowy na płytach DVD w postaci zarejestrowanych rozmów prowadzonych w ramach kontroli operacyjnych, przy czym chodzi tu nie o rozmowy dotyczące działalności narkotykowej, gdyż w tym zakresie oskarżeni nie negują, iż byli rozmówcami kontrahentów narkotykowych, ale chodzi wyłącznie o rozmowy z dnia (...) (...) r. prowadzone z wytypowanych (i przypisywanych poszczególnym oskarżonym) numerów telefonów, mające wedle oskarżenia świadczyć o udziale tych oskarżonych w zarzucanym im rozboju.

Po przeprowadzeniu w sposób należyty postępowania dowodowego Sąd I instancji wyda właściwe rozstrzygnięcie merytoryczne w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonych oraz w razie konieczności sporządzenia uzasadnienia wyroku uczyni to w sposób respektujący w pełni wymogi przepisu art. 424 k.p.k.

G. N. H. K. M. K.